

[Jimmy Stahr]

folkebevægelse, der hedder idræt, og hele bevægelsen har krav på vores opmærksomhed.

Jeg kan derfor tilslutte mig ministerens ord om, at idræt skal være for alle. Dette er for mig essensen af redegørelsen, og ud fra denne sætning ønsker socialdemokratiet at arbejde. Det er ikke noget med, at alle skal spille fodbold, eller at alle skal dyrke gymnastik, men det er spørgsmålet om at give muligheder for alle.

Problemet for mig at se er måske den spredning, der er i indsatsen. Idrætten flækker støttemæssigt rundt mellem kulturministeriet, undervisningsministeriet, skatteministeriet, amterne, kommunerne og erhvervslivet, og nu i sin redegørelse føjer kulturministeren også arbejdsministeriet til, hvad hun for øvrigt ikke skal have utak for. Men denne spredning er måske med til at cementere opdelingen i bredde og elite, og det er ét af de områder, som vi her i folketinget bør tage fat på.

Fra socialdemokratiets side er vi interesseret i at fastholde den nære forbindelse mellem kommunerne og de stedlige idrætsklubber. Jeg tror ikke, vi skal forsøge med ændringer på dette område. Her er vi også 100 pct. enige med kulturministeren i, at man bør undersøge de muligheder, der nævnes i redegørelsen, for at udnytte de forskellige beskæftigelsesordninger mest muligt til gavn for idrætten. Jeg synes virkelig, der her er tale om nogle perspektiver med god dybde.

Hvis vi nu betragter kommunernes indsats som bredden med alle de modifikationer, jeg nævnte før, så er der den absolutte topeelite, den internationale elite og undervisningen tilbage.

Med hensyn til eliten er det her, kulturministeriet og erhvervslivet kommer ind. Jeg mener, at vi fra statens side bør gå positivt ind for en hjælp til eliteidrætten, men vi må foreløbig vente på et udspil fra det udvalg, som ministeren har nedsat. Jeg tror, det vil være muligt at finde frem til nogle ordninger, som på den ene side kan være til virkelig hjælp og på den anden side kan beskytte os mod de værste af statsprofessionalismens bagsider. På dette punkt må man opfordre idrætsorganisationerne til at være aktive. Vi har i socialdemokratiet i det hele taget stor tillid til det arbejde, der gøres af organisationerne. Det er her, idrættens politik skabes,

og det er også her, man må være med til at afgøre forholdet til erhvervslivet.

Det er ikke socialdemokratiets livret, at idrætsfolkene skal løbe rundt som reklamesøjler. På den anden side må vi erkende, at med de støtteforanstaltninger, der er og hidtil har været fra det offentliges side, ville det være det rene hykleri, hvis vi sagde, at vi ikke kunne acceptere reklamer. Det må være muligt at finde et fornuftigt samarbejde mellem idræt, samfund og erhvervsliv, så vi får udnyttet alle støtteformer bedst muligt, og i den sammenhæng er det også nødvendigt at understrege, at ligesom vi ikke ønsker et politisk pres på idrætten, ønsker vi heller ikke et økonomisk pres fra erhvervslivet med henvisning til den kommercielle støtte. Men som sagt tror jeg på, at dette samarbejde kan lade sig gøre, ligesom det er sket inden for andre af kulturlivets områder. Der findes også mange eksempler på, at mindre klubber har fået fornuftige ordninger med lokale sponsorer, hvor det måske i højere grad har været et spørgsmål om en lokal støtte end om en egentlig reklameværdi.

Nu kommer denne redegørelse fra kulturministeren, men undervisningen og uddannelsen, når det drejer sig om idræt, hører for en stor del under undervisningsministeren. Alligevel er det nødvendigt at sige noget om undervisningen, og jeg er da også helt sikker på, at de to ministre har talt sammen.

Ikke mindst når det gælder det store frafald i idrætten af unge, kan det være en medvirkende årsag, at de unge i skolens idrætsundervisning i alt for ringe omfang får mulighed for at blive bevidstgjort om deres krop. Da skoleidrætten har et bredere sigte end det, som præger store dele af den frivillige idræt, kan mange skoleelever opleve en stor afstand mellem det, de lærer i skolen, og det, de oplever i fritiden. Derfor er det vigtigt, at der i fremtiden skabes rammer for idrætsundervisningen, som – ud over den praktiske udfoldelse – kan give eleverne en forståelse for og en holdning til deres egen krop.

Ja, nu har jeg fået »det røde kort«, og da der sikkert ikke er mulighed for forlænget spilletid, må jeg stoppe her i første omgang.

Flemming Jensen (KF):